YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

26 päivänä tammikuuta 2006 *

Asiassa T-364/03,

Medici Grimm KG, kotipaikka Rodgau Hainhausen (Saksa), edustajinaan solicitor R. MacLean ja asianajaja E. Gybels, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehenään M. Bishop, avustajanaan asianajaja G. Berrisch,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään N. Khan ja T. Scharf, prosessiosoite Luxemburgissa,

väliintulijana,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

jossa on kyse EY 235 artiklan ja EY 288 artiklan toisen kohdan nojalla nostetusta kanteesta, jossa kantaja vaatii sen vahingon korvaamista, jonka se väittää aiheutuneen siitä, ettei lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien nahasta valmistettujen käsilaukkujen tuonnissa annetun asetuksen (EY) N:o 1567/97 muuttamisesta 3 päivänä marraskuuta 1998 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 2380/98 (EYVL L 296, s. 1), joka kumottiin osittain ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-7/99, Medici Grimm vastaan neuvosto, 29.6.2000 antamalla tuomiolla (Kok. 2000, s. II-2671), ole taannehtivaa vaikutusta,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja H. Legal sekä tuomarit P. Mengozzi ja I. Wiszniewska-Białecka,

kirjaaja: hallintovirkamies K. Andová,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 14.9.2005 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 22 päivänä joulukuuta 1995 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 384/96 (EYVL 1996, L 56, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 2.12.1996 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 2331/96 (EYVL L 317, s. 1) ja 27.4.1998

annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 905/98 (EYVL L 128, s. 18; jäljempänä perusasetus), sisältää ne oikeudelliset säännöt, joita yhteisössä sovellettiin polkumyynnin osalta esillä olevan asian tosiseikkojen tapahtuma-aikaan eli 6.11.1998, jolloin tuli voimaan lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien nahasta valmistettujen käsilaukkujen tuonnissa annetun asetuksen (EY) N:o 1567/97 muuttamisesta 3 päivänä marraskuuta 1998 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 2380/98 (EYVL L 296, s. 1).

2 Perusasetuksen 1 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Polkumyyntitullia voidaan soveltaa polkumyynnillä tuotuun tuotteeseen, jos tuotteen luovuttaminen vapaaseen liikkeeseen yhteisössä aiheuttaa vahinkoa."

3 Perusasetuksen 11 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Tarvetta [polkumyynnin vastaisten] toimenpiteiden jatkamiseen voidaan tarkastella, jos se on perusteltua, komission tai jäsenvaltion pyynnöstä ja jos lopullisen toimenpiteen käyttöön ottamisesta on kulunut kohtuullisen pitkä, vähintään vuoden mittainen aika, viejän, tuojan tai yhteisön tuottajien pyynnöstä, johon sisältyy riittävästi todisteita välivaiheen tarkastelun välttämättömyydestä.

Välivaiheen tarkastelu suoritetaan, jos pyyntöön sisältyy riittävästi todisteita siitä, että toimenpiteen jatkaminen ei enää ole tarpeen polkumyynnin vastapainoksi ja/tai että vahingon jatkuminen tai uudelleen alkaminen olisi epätodennäköistä, jos

toimenpide kumottaisiin tai jos sitä muutettaisiin tai että olemassa oleva toimenpide ei ole tai ei enää ole riittävä vahinkoa aiheuttaneen polkumyynnin vastapainoksi.

Tämän kohdan mukaisesti suoritettujen tutkimusten yhteydessä komissio voi muun muassa tutkia, ovatko polkumyyntiä ja vahinkoa koskevat olosuhteet huomattavasti muuttuneet tai ovatko olemassa olevat toimenpiteet poistaneet aiemmin 3 artiklan nojalla vahvistetun vahingon. Tässä suhteessa lopullisessa määrityksessä otetaan huomioon kaikki olennaiset ja asiakirjoilla osoitetut todisteet."

4 Saman artiklan 5 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Tämän asetuksen asianmukaisia säännöksiä, jotka koskevat tutkimusmenettelyjä ja tutkimuksen suorittamista, lukuun ottamatta määräaikoja koskevia säännöksiä, sovelletaan 2, 3 ja 4 kohdan mukaisesti suoritettavaan tarkasteluun. Kyseiset tarkastelut suoritetaan nopeasti, ja ne saatetaan tavallisesti päätökseen 12 kuukauden kuluessa menettelyn aloittamispäivästä."

5 Saman artiklan 6 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Komissio aloittaa tämän artiklan mukaiset tarkastelut neuvoa-antavaa komiteaa kuultuaan. Jos tarkastelussa osoittautuu perustelluksi, toimenpiteet kumotaan tai niitä jatketaan 2 artiklan mukaisesti taikka ne kumotaan, niitä jatketaan tai muutetaan 3 ja 4 kohdan mukaisesti yhteisön sen toimielimen toimesta, joka on vastuussa niiden antamisesta. – –"

6 Saman artiklan 8 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Edellä 2 kohdasta huolimatta tuoja voi pyytää kannettujen tullien palautusta, jos osoitetaan, että polkumyyntimarginaali, jonka perusteella tullit maksettiin, on poistettu tai alennettu voimassa olevaan tulliin nähden.

Pyytäessään polkumyyntitullin palautusta tuojan on toimitettava hakemus komissiolle. Hakemus toimitetaan sen jäsenvaltion välityksellä, jonka alueella tuotteet luovutettiin vapaaseen liikkeeseen, kuuden kuukauden kuluessa siitä, kun toimivaltaiset viranomaiset asianmukaisesti vahvistivat kannettavien lopullisten tullien määrän, tai siitä, kun väliaikaisten tullien vakuutena olevien määrien kantamista koskeva päätös tehtiin. Jäsenvaltiot toimittavat hakemuksen viipymättä komissiolle.

_ _"

Asian tausta

7 Esillä oleva oikeusriita liittyy asetuksen N:o 2380/98 voimaantuloa seuranneeseen oikeudenkäyntiasiaan, jossa asianosaisina olivat kantaja sekä komissio ja neuvosto.

8 Komissio aloitti vuonna 1996 Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien käsilaukkujen tuontia koskevan polkumyynnin vastaisen menettelyn (EYVL 1996, C 132,

s. 4). Kantaja, joka toi maahan nahkaisia käsilaukkuja, jotka oli valmistanut Hongkongissa sijaitseva Lucci Creation Ltd -niminen yhtiö, jolla on Kiinassa tehtaita ja joka valmistaa nahkaisia käsilaukkuja yksinomaan yhteisössä sijaitsevaa kantajaa varten, sen enempää kuin Lucci Creationkaan eivät osallistuneet komission tutkimukseen.

9 Komissio asetti korkeintaan 39,2 prosentin suuruisen väliaikaisen polkumyyntitullin näille tuontitavaroille eräiden Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien käsilaukkujen maahantuontia koskevan väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta 3 päivänä helmikuuta 1997 annetulla asetuksella (EY) N:o 209/97 (EYVL L 33, s. 11), joka tuli voimaan 4.2.1997.

10 Neuvosto asetti lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien nahasta valmistettujen käsilaukkujen maahantuonnissa ja Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien muovista ja tekstiilistä valmistettujen käsilaukkujen tuontia koskevan menettelyn päättämisestä 1 päivänä elokuuta 1997 annetulla asetuksella (EY) N:o 1567/97 (EYVL L 208, s. 31), joka tuli voimaan 3.8.1997, lopullisen korkeintaan 38 prosentin suuruisen polkumyyntitullin Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien nahasta valmistettujen käsilaukkujen maahantuonnissa. Koska Lucci Creation ei osallistunut menettelyyn, sitä ei käsitelty yksilöllisesti, ja näin ollen kantajan yhteisöön tuomien Lucci Creationin tuotteiden tuontiin sovellettiin 38 prosentin suuruista perusmarginaalia. Kantaja ei riitauttanut asetusta N:o 1567/97.

11 Komission ilmoitus, jossa se kehotti valmistajia ja viejiä esittämään seikkoja, joiden perusteella voitaisiin aloittaa asetuksella N:o 1567/97 käyttöön otettujen polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden välivaiheen tarkastelu (EYVL C 278, s. 4), julkaistiin 13.9.1997 eli kuusi viikkoa asetuksen N:o 1567/97 julkaisemisesta ja sen jälkeen, kun suuri määrä valmistajia ja viejiä Kiinan kansantasavallasta oli ottanut yhteyttä komissioon pyytääkseen yksilöllistä käsittelyä, vaikka komissio ei voinut

enää ottaa näitä hakemuksia huomioon, koska ne oli esitetty vasta alkuperäisen tutkimusmenettelyn osalta asetetun määräajan päätyttyä. Valmistajan ja viejän ominaisuudessaan Lucci Creation vastasi kehotukseen, ja se toimitti komission pyytämät tiedot.

12 Komissio julkaisi 13.12.1997 ilmoituksen (EYVL C 378, s. 8), jossa se ilmoitti virallisesti aloittavansa asetuksessa N:o 1567/97 säädettyjen polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden välivaiheen tarkastelun, vaikka yhtäältä lopullisen toimenpiteen käyttöön ottamisesta, jolla tarkoitetaan esillä olevassa asiassa asetuksen N:o 1567/97 antamista 1.8.1997, laskettava vuoden määräaika, josta säädetään perusasetuksen 11 artiklan 3 kohdassa ja jonka kuluttua umpeen tuojat tai viejät voivat esittää komissiolle välivaiheen tarkastelua koskevan pyynnön sitä tukevine todisteineen, ei ollut kulunut umpeen ja vaikka toisaalta olosuhteissa ei ollut tapahtunut mitään sellaista muutosta, jonka perusteella komission olisi pitänyt aloittaa tarkastelu (asia T-99, Medici Grimm v. neuvosto, tuomio 29.6.2000, Kok. 2000, s. II-2671, 83 kohta; jäljempänä asia Medici Grimm I). Komissio kuitenkin totesi ilmoituksessaan, että tarkastelu oli rajoitettu koskemaan valmistajien ja viejien yksilöllistä käsittelyä. Vahvistettu tutkimusajanjakso oli sama kuin menettelyssä, joka johti asetuksen N:o 1567/97 antamiseen, eli 1.4.1995 ja 31.3.1996 välinen ajanjakso (jäljempänä tutkimusjakso).

13 Tämän uuden tutkimuksen aikana sellaisen käsilaukkujen tuonnin osalta, jota ei ollut käsitelty yksilöllisesti asetuksen 1567/97 nojalla, sovellettiin edelleen 38 prosentin suuruista peruspolkumyyntimarginaalia.

14 Tässä samassa tutkimuksessa kantaja esitti useaan otteeseen komissiolle kirjallisesti väitteen, jonka mukaan kyseisen tutkimuksen perusteella annettavalle asetukselle oli tarpeen antaa taannehtiva vaikutus muun muassa siksi, että tutkimuksessa käytetyt tiedot liittyivät samaan ajanjaksoon kuin alkuperäisessä tutkimuksessa, jonka johdosta annettiin asetus N:o 1567/97. Samasta syystä kantaja myös pyysi useaan

otteeseen, että komissio palauttaa polkumyyntitullit, jotka kantaja oli maksanut asetuksen N:o 1567/97 voimaantulopäivästä 3.8.1997 alkaen. Kantaja selitti myös, ettei se ollut aloittanut palautusmenettelyä perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan nojalla, sillä se oletti, että uusia toimenpiteitä sovellettaisiin taannehtivasti.

15 Kantaja kuitenkin teki 17.8.1998 perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan nojalla Saksan tulliviranomaisille 1 046 675,81 Saksan markan (DEM) suuruisen ensimmäisen palautushakemuksen, joka vastasi kantajan mainittuun päivämäärään mennessä maksamien polkumyyntitullien määrää.

16 Komissio ilmoitti kantajalle alustavana vastauksenaan 14.9.1998 päivätyllä kirjeellä, että vaikutti siltä, että 15 maksusuoritusta, yhteensä 406 755,77 DEM, oli suoritettu ennen kuuden kuukauden ajanjaksoa, joka edelsi tämän ensimmäisen palautushakemuksen esittämistä, eikä niitä siis voitu perusasetuksen 11 artiklan 8 kohdan mukaan ottaa huomioon.

17 Lopullisen ilmoituksen sisältävässä 27.8.1998 päivätyssä asiakirjassa komissio vahvisti, että kantajalla ja Lucci Creationilla on 0 prosentin polkumyyntimarginaali, ja se hylkäsi kantajan vaatimuksen, joka koski tarkistettujen tullien taannehtivaa soveltamista.

18 Neuvosto antoi 3.11.1998 asetuksen N:o 2380/98, josta käy ilmi, ettei tutkimusjaksolla todettu kantajan Lucci Creationin tuotteiden maahantuonnin osalta minkäänlaista polkumyyntiä ja että näin ollen Lucci Creationilla oli oikeus yksilölliseen 0 prosentin suuruiseen polkumyyntimarginaaliin. Neuvosto kuitenkin hylkäsi taannehtivaa vaikutusta koskevan vaatimuksen, ja se perusteli kantaansa

yhtäältä sillä, että tarkastelututkimusten perusteella toteutetut toimenpiteet suuntautuvat tulevaisuuteen, ja toiseksi sillä, että taannehtivasta vaikutuksesta "viejät, joihin sovelletaan tämän tutkimuksen perusteella perustullia pienempää tullia, hyötyisivät perusteettomasti, koska ne eivät ole tehneet yhteistyötä alustavan tutkimuksen aikana".

19 Kantaja teki 3.12.1998 Saksan tulliviranomaisille 409 777,34 DEM:n suuruisen toisen palautushakemuksen, joka vastasi 18.8.–6.11.1998 välisenä aikana maksettujen polkumyyntitullien määrää.

20 Kantaja nosti 12.1.1999 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen, joka johti tuomioon asiassa Medici Grimm I.

21 Komissio teki 24.1.2000 päätöksen, joka koski kantajan kyseiseen ajankohtaan mennessä tekemiä kahta polkumyyntitullien palautusta koskevaa hakemusta. Kyseisessä päätöksessä hyväksytään tullien palautushakemukset yhteensä 1 049 697,38 DEM:n osalta ja hylätään hakemukset 406 755,77 DEM:n suuruisten tullien osalta, koska kyseiset tullit oli maksettu liiketoimista, jotka sijoittuivat ajanjaksolle ennen kuuden kuukauden ajanjaksoa, joka edelsi palautushakemuksen tekemistä.

22 Saksan tulliviranomaiset suorittivat 30.3.2000 tienoilla kantajalle ensimmäisen polkumyyntitullien palautuksen, joka oli määrältään 682 385,46 DEM. Tämä rahamäärä vastasi komission 24.1.2000 tekemässä päätöksessä tarkoitettua rahamäärää, kun siitä oli vähennetty rahamäärät, jotka Saksan viranomaiset perivät kantajan maahantuontirekisterien tarkastuksesta.

23 Saksan tulliviranomaiset suorittivat 2.6.2000 tienoilla 229 502,16 DEM:n suuruisen lisäpalautuksen, joka vastasi uudelleenarvioitujen tullien määrää ajanjaksolla 17.2.–5.11.1998. Tämä palautus oli kuitenkin väliaikainen, koska sen saamisen edellytyksenä oli se, että komission 24.1.2000 tekemää päätöstä koskeva tarkistusmenettely, josta määrättiin kyseisen päätöksen 4 kohdassa, oli pantu täytäntöön. Kantaja teki siis 6.6.2000 tätä rahamäärää koskevan kolmannen palautushakemuksen.

24 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antoi 29.6.2000 tuomion asiassa Medici Grimm I. Tällä tuomiolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi asetuksen N:o 2380/98 2 artiklan niiltä osin kuin neuvosto ei ollut ryhtynyt tarkastelututkimuksen loppuyhteenvedon perusteella kaikkiin tarpeellisiin toimenpiteisiin kantajan maahantuomien Lucci Creationin tuotteiden osalta.

25 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi ensin, ettei olosuhteissa ollut tapahtunut mitään sellaista muutosta, jonka perusteella komission olisi pitänyt aloittaa tarkastelu, minkä jälkeen se totesi, että komissio oli päättänyt käyttää samaa tutkimusjaksoa kuin määrättäessä lopullisista tulleista asetuksella N:o 1567/97. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätteli tästä, ettei neuvosto ollut aloittanut voimassa olevien toimenpiteiden tarkastelua, vaan todellisuudessa se oli aloittanut uudelleen alkuperäisen menettelyn. Näin ollen toimielimet eivät voineet vedota tarkastelumenettelyn sujuvuuteen ja tavoitteisiin vastustaakseen kantajan vaatimusta sille asetuksella N:o 2380/98 erikseen myönnetyn 0 prosentin tullin taannehtivasta soveltamisesta.

26 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi siten, että koska toimielimet totesivat tarkastelututkimuksen yhteydessä, että jokin lopullisten polkumyyntitullien käyttöönottamisen perustana olleista edellytyksistä ei täyttynyt, ei voitu enää katsoa, että perusasetuksen 1 artiklassa säädetyt edellytykset täyttyivät asetuksen N:o 1567/97 antamishetkellä ja että kaupankäynnin suojaamista koskevat toimenpiteet olivat tarpeen Lucci Creationin tuotteiden yhteisöön suuntautuvan tuonnin osalta. Koska toimielimet totesivat, ettei Lucci Creation ollut harjoittanut polkumyyntiä tutkimusjakson aikana, niiden oli annettava tälle toteamukselle taannehtiva vaikutus.

27 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin siis kumosi asetuksen N:o 2380/98 siltä osin kuin neuvosto ei antanut kyseisessä asetuksessa kantajan maahantuomille Lucci Creationin tuotteille määrätylle polkumyyntitullin määrälliselle muutokselle taannehtivaa vaikutusta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomistuin kuitenkin piti tämän asetuksen voimassa siihen asti, kunnes toimielimet olivat toteuttaneet kyseisen tuomion täytäntöönpanon edellyttämät toimenpiteet.

28 Kyseisestä tuomiosta ei ole valitettu.

29 Komissio antoi asetusehdotuksen asetuksen N:o 1567/97 muuttamisesta, minkä jälkeen neuvosto antoi 22.1.2001 asiassa Medici Grimm I annettua tuomiota noudattaakseen asetuksen (EY) N:o 133/2001 asetuksen (EY) N:o 1567/97 muuttamisesta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien nahasta valmistettujen käsilaukkujen tuontia koskevien tiettyjen polkumyyntitoimenpiteiden voimaantulopäivän osalta (EYVL L 23, s. 9).

30 Asetuksen N:o 133/2001 1 artiklalla lisätään asetuksen N:o 1567/97 3 artiklaan seuraava kohta:

"Medici Grimm KG:n – – maahantuomiin ja Lucci Creation Ltd:n valmistamiin nahkaisiin käsilaukkuihin – – sovelletaan 0,0 prosentin tullia 3 päivästä elokuuta 1997."

31 Tämä asetus tuli voimaan 26.1.2001.

32 Asetuksen N:o 133/2001 antamisen jälkeen Saksan tulliviranomaiset suorittivat 9.2.2001 tienoilla kaksi lisäpalautusta, jotka olivat määrältään 16 068,60 DEM ja 120 369,64 DEM ja jotka vastasivat maksuja, jotka pidätettiin sen johdosta, että polkumyyntitullit, jotka kantajalta perittiin 17.2.1998 edeltäneeltä ajanjaksolta, arvioitiin uudelleen.

33 Saksan tulliviranomaiset suorittivat 19.2.2001 tienoilla viimeisen, 425 115,90 DEM:n suuruisen palautuksen.

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten sekä väliintulijan vaatimukset

34 Kantaja nosti nyt käsiteltävänä olevan kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 31.10.2003 toimittamallaan kannekirjelmällä.

35 Komissio toimitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 16.2.2004 väliintulohakemuksen, jossa se pyysi saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen neuvoston vaatimuksia. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen neljännen jaoston puheenjohtaja hyväksyi tämän väliintulohakemuksen 6.5.2004 antamallaan määräyksellä.

36 Komissio ilmoitti 18.6.2004 päivätyllä kirjeellä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle, että se luopuu esittämästä väliintulokirjelmää mutta että se osallistuu suulliseen käsittelyyn.

37 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (neljäs jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn.

38 Asianosaisten ja väliintulijan lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin kuultiin 14.9.2005 pidetyssä istunnossa.

39 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– ottaa kanteen tutkittavaksi

– toteaa, että neuvosto on EY 288 artiklan toisen kohdan nojalla vastuussa kantajalle aiheutuneesta vahingosta, ja velvoittaa neuvoston maksamaan kantajalle vahingonkorvausta yhteensä 168 315 euroa tai minkä tahansa muun rahamäärän, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo asianmukaiseksi

– velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

40 Neuvosto vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

41 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkää kanteen.

Tutkittavaksi ottaminen

Asianosaisten lausumat

42 Neuvosto ei ole nimenomaisesti esittänyt erillisellä asiakirjalla oikeudenkäyntiväitettä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan mukaisesti, mutta se väittää kuitenkin, että kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat. Kannekirjelmä ei ole neuvoston mukaan yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 21 artiklan ensimmäisen kohdan ja työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdan vaatimusten mukainen, ja tähän on kaksi syytä.

43 Kantaja ei neuvoston mukaan ensinnäkään esitä riittävästi seikkoja, joiden perusteella voitaisiin yksilöidä vahingon aiheuttanut yhteisön toimi tai toiminta, koska se viittaa peräkkäin asetukseen N:o 2380/98, neuvoston laiminlyöntiin, "neuvoston lainvastaiseen menettelyyn" asetuksen N:o 2380/98 antamisen yhteydessä ja polkumyyntitullin "voimassapitämiseen". Missään tapauksessa kantaja ei neuvoston mukaan täsmentänyt kunkin toimen tai toiminnan osalta, mistä syystä niissä on kyse kantajaa suojaavan oikeussäännön riittävän ilmeisestä rikkomisesta ja miksi ne ovat syynä kantajalle aiheutuneeseen vahinkoon.

44 Toiseksi kantaja ei neuvoston mukaan yksilöi riittävän täsmällisesti sitä oikeussääntöä tai niitä oikeussääntöjä, joita neuvosto on rikkonut. Kanne perustuu neuvoston mukaan yhtaikaa perusasetuksen "1 ja 15 artiklaan, 11 artiklan 3 kohtaan, 7 artiklan 1 kohtaan, 9 artiklan 4 kohtaan ja – yleisesti – 'perusasetuksen nojalla tarjottavaan suojaan'". Myöskään tältä osin kantaja ei täsmennä kunkin säännöksen osalta, miten neuvosto on niitä rikkonut tai miten niillä oli tarkoitus suojata kantajan etuja.

45 Kantaja väittää, että sen kanne on otettava tutkittavaksi. Ensinnäkin vahingon aiheutti asetuksen N:o 2380/98 antaminen ja erityisesti se, että neuvosto kieltäytyi ryhtymästä tarkastelututkimuksen loppuyhteenvedon perusteella kaikkiin tarpeelli-

siin toimenpiteisiin. Toiseksi yhteisön oikeussääntö, jota rikottiin, on yksilöity oikeudellisesti riittävällä tavalla. Kyse on perusasetuksen 1 artiklan 1 kohdasta, ja muut kannekirjelmässä mainitut perusasetuksen säännökset (7 artiklan 1 kohta, 9 artiklan 4 kohta ja 11 artiklan 5 kohta) mainittiin ainoastaan siksi, että ne ovat kantajan mukaan pohjana perusasetuksen 1 artiklan 1 kohdassa vahvistetulle perusperiaatteelle.

46 Kantaja väittää lisäksi, että neuvoston esittämä tutkimatta jättämistä koskeva väite on hylättävä työjärjestyksen 46 artiklan 1 kohdan c alakohdan perusteella, koska neuvosto ei tehnyt nimenomaista hakemusta siitä, että kanne jätetään tutkimatta, minkä neuvosto kiistää vedoten siihen, että sen vaatimus kanteen hylkäämisestä riittää.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

47 Aluksi on huomattava, että nyt käsiteltävänä oleva kanne on nostettu muodollisesti neuvostoa vastaan eikä yhteisöä vastaan. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan se, että kanne, jolla pyritään EY 288 artiklan toisen kohdan nojalla siihen, että yhteisön katsotaan olevan sopimussuhteen ulkopuolisessa korvausvastuussa vahingosta, jonka yhteisön toimielimen väitetään aiheuttaneen, nostetaan itse yhteisön toimielintä vastaan, ei kuitenkaan merkitse sitä, että kanne jätetään tutkimatta. Tällaisen kanteen on nimittäin katsottava olevan suunnattu yhteisöä vastaan, jota tämä elin edustaa (asia 353/88, Briantex ja Di Domenico v. ETY ja komissio, tuomio 9.11.1989, Kok. 1989, s. 3623, 7 kohta ja asia T-209/00, Lamberts v. oikeusasiamies, tuomio 10.4.2002, Kok. 2002, s. II-2203, 48 kohta).

48 Neuvoston esittämän tutkimatta jättämistä koskevan väitteen tutkittavaksi ottamisen osalta on todettava, että vaikka työjärjestyksen 46 artiklan 1 kohdan c alakohdassa määrätään, että vastineessa on mainittava vastaajan vaatimukset, tässä

artiklassa ei tehdä eroa kanteen tutkittavaksi ottamista koskevien vaatimusten ja kanteen perusteltavuutta koskevien vaatimusten välillä. Tässä artiklassa ei myöskään edellytetä, että vastaaja selventäisi vaatimuksissaan vastineessaan esitettyjä argumentteja yksityiskohtaisemmin sitä, miksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi hyväksyttävä tai hylättävä kanne.

49 Esillä olevassa asiassa neuvosto totesi nimenomaisesti vastineessaan katsovansa, että kanne oli jätettävä tutkimatta, ja mainitun vastineen vaatimuksissa vaativansa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkää kanteen. Näin ollen kantajan argumentti, joka liittyy neuvoston esittämän tutkimatta jättämistä koskevan väitteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttumiseen, on hylättävä (ks. vastaavasti asia T-145/98, ADT Projekt v. komissio, tuomio 24.2.2000, Kok. 2000, s. II-387, 67 ja 69 kohta). Joka tapauksessa on niin, että neuvoston esittämä tutkimatta jättämistä koskeva väite koskee ehdotonta prosessinedellytystä, ja yhteisöjen tuomioistuimet voivat tutkia sen viran puolesta.

50 Neuvoston esittämä tutkimatta jättämistä koskeva väite on näin ollen tutkittava.

51 Yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön perussäännön21 artiklan ensimmäisen kohdan, jota sovelletaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen mainitun perussäännön 53 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla, ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c ja d alakohdan mukaan kannekirjelmässä on mainittava oikeudenkäynnin kohde, kantajan vaatimukset ja yhteenveto kanteen oikeudellisista perusteista. Näiden tietojen on oltava riittävän selkeitä ja täsmällisiä, jotta vastaaja voi valmistella puolustuksensa ja jotta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi ratkaista kanteen. Oikeusvarmuuden ja hyvän oikeudenkäytön takaamiseksi kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksenä on, että ne olennaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin kanne perustuu, käyvät ilmi ainakin pääpiirteittäin itse kannekirjelmästä, kunhan ne on esitetty johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi (asia T-195/95, Guérin Automobiles v. komissio, tuomio 6.5.1997, Kok. 1997, s. II-679, 20 kohta ja asia T-19/01, Chiquita Brands ym. v. komissio, tuomio 3.2.2005, Kok. 2005, s. II-315, 64 kohta).

52 Jotta nämä edellytykset täyttyisivät, kannekirjelmästä, jossa vaaditaan yhteisön toimielimen aiheuttamaksi väitettyjen vahinkojen korvaamista, on ilmettävä seikat, joiden perusteella kantajan riitauttama toimielimen toiminta voidaan yksilöidä, ja syyt, joiden nojalla kantaja katsoo, että tämän toiminnan ja aiheutetuksi väitetyn vahingon välillä on syy-yhteys, sekä vahingon laatu ja sen laajuus (asia T-64/89, Automec v. komissio, tuomio 10.7.1990, Kok. 1990, s. II-367, 73 kohta ja em. asia Chiquita Brands ym. v. komissio, tuomion 65 kohta).

53 Esillä olevassa asiassa on asetettu kyseenalaiseksi ainoastaan neuvoston riitautetun toiminnan yksilöinti.

54 Neuvoston toimen, jonka väitetään aiheuttaneen vahingon, osalta asiakirja-aineistosta ja erityisesti kannekirjelmässä ja vastauskirjelmässä annetuista tiedoista ilmenee selvästi, että kyse on asetuksen N:o 2380/98 antamisesta ja erityisesti siitä, ettei neuvosto ryhtynyt tässä asetuksessa kaikkiin kyseisen asetuksen antamisen taustalla olevan tutkimuksen päätelmien mukaisiin toimenpiteisiin. Näin ollen neuvoston esittämä tutkimatta jättämistä koskeva väite, joka liittyy siihen, ettei toimea, jonka väitetään aiheuttaneen vahingon, ole yksilöity, on hylättävä.

55 Oikeussäännön, jota väitetään rikotun, yksilöinnin osalta on totta, että kannekirjelmässä viitataan perusasetuksen 1 artiklan 1 kohdan ohella niin ikään kyseisen asetuksen 7 artiklan 1 kohtaan, 9 artiklan 4 kohtaan ja 11 artiklan 5 kohtaan, ja kannekirjelmässä täsmennetään, että "näillä säännöksillä on tarkoitus suojella yksityisiä henkilöitä mielivaltaiselta ja perusteettomalta polkumyyntitullien määräämiseltä silloin, kun kolme olennaista edellytystä eivät täyty". Kantaja kuitenkin täsmensi vastauskirjelmässään, että se vetosi ainoastaan perusasetuksen 1 artiklan 1 kohdan rikkomiseen ja että kannekirjelmässä luetellut muut tämän asetuksen säännökset mainittiin ainoastaan kyseisessä artiklassa vahvistetun perusperiaatteen selittämiseksi. Kun otetaan huomioon tämä seikka ja yhtäältä se, että kantaja vetosi kannekirjelmässään perusasetuksen 1 artiklan 1 kohdan rikkomiseen, sekä toisaalta se, että kantajan on sallittua täsmentää vaatimustaan vastauskirjelmävaiheessa (ks. vastaavasti asia 25/62, Plaumann v. komissio, tuomio 15.7.1963, Kok. 1963, s. 197, s. 224, Kok. Ep. I, s. 181), neuvoston esittämä tutkimatta jättämistä koskeva väite, joka liittyy siihen, ettei oikeussääntöä, jota neuvoston väitetään rikkoneen, ole yksilöity, on myös hylättävä.

56 Lisäksi asiakirja-aineiston perusteella neuvostolla on ollut edellytykset puolustautumiseen sekä sen lainvastaisen toiminnan osalta, josta sitä moititaan, että sen oikeussäännön osalta, jota sen väitetään rikkoneen.

57 Edellä esitetystä seuraa, että kanne otetaan tutkittavaksi.

Pääasia

58 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa aluksi, että käsiteltävänä olevassa kanteessa on kyse vahingonkorvausvaatimuksesta, joka perustuu EY 235 artiklaan ja EY 288 artiklan toiseen kohtaan.

59 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 288 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetun sopimussuhteen ulkopuolisen yhteisön vastuun syntymisen edellytyksenä on, että seuraavat edellytykset täyttyvät: toimielinten moitittu toiminta on lainvastaista, vahinko on todella syntynyt ja moititun toiminnan ja väitetyn vahingon välillä on syy-yhteys (asia 26/81, Oleifici Mediterranei v. ETY, tuomio 29.9.1982, Kok. 1982, s. 3057, 16 kohta ja asia T-283/02, EnBW Kernkraft v. komissio, tuomio 16.3.2005, Kok. 2005, s. II-913, 84 kohta).

60 Jos yksi näistä edellytyksistä jää täyttymättä, kanne on kokonaisuudessaan hylättävä, eikä ole tarpeen tutkia kyseessä olevan sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun syntymisen muita edellytyksiä (em. asia EnBW Kernkraft v. komissio, tuomion 85 kohta).

61 Esillä olevassa asiassa on selvää, että toiminnan, josta kantaja moittii neuvostoa, eli sen, että asetuksessa N:o 2380/98 ei annettu kantajan maahantuomille Lucci Creationin tuotteille määrätylle polkumyyntitullin määrälliselle muutokselle taannehtivaa vaikutusta, lainvastaisuus todettiin asiassa Medici Grimm I annetussa tuomiossa ja että kyseisen tuomion 87 kohdan mukaan myös se, että neuvosto rikkoi perusasetuksen 1 artiklan 1 kohtaa, on näytetty toteen.

62 Tämä seikka ei kuitenkaan riitä siihen, että katsotaan, että sopimussuhteen ulkopuolisen yhteisön vastuun syntymisen ensimmäinen edellytys, joka liittyy sen toiminnan lainvastaisuuteen, josta kyseessä olevaa toimielintä moititaan, täyttyy. Tämän edellytyksen osalta oikeuskäytännössä nimittäin vaaditaan, että oikeussäännön, jonka tarkoituksena on antaa yksityisille oikeuksia, riittävän ilmeinen rikkominen näytetään toteen (asia C-352/98 P, Bergaderm ja Goupil v. komissio, tuomio 4.7.2000, Kok. 2000, s. I-5291, 42 kohta).

63 Koska nämä kaksi edellytystä, joissa on kyse sen oikeussäännön luonteesta, johon on vedottu, ja kyseisen oikeussäännön loukkaamisen vakavuudesta, ovat kumulatiivisia, esillä olevassa asiassa kyseessä olevassa tilanteessa on aluksi tarkasteltava kysymystä siitä, rikotaanko neuvoston toiminnalla perusasetuksen 1 artiklan 1 kohtaa riittävän ilmeisesti.

Asianosaisten ja väliintulijan lausumat

64 Kantaja väittää, että peruste yhteisön oikeuden rikkomisen luokittelemiseksi riittävän ilmeiseksi on yhteisön asianomaisen toimielimen harkintavallalle asetettujen rajojen selvä ja vakava ylittäminen. Jos tällä toimielimellä on harkintavaltaa hyvin vähän tai ei ollenkaan, jo pelkän yhteisön oikeuden rikkomisen voidaan katsoa olevan riittävän ilmeinen rikkominen.

65 Kantajan mukaan esillä olevassa asiassa neuvoston oli ainoastaan mahdollista tehdä toteamustensa mukaiset päätelmät ja antaa toteutetuille toimenpiteille taannehtiva vaikutus, eikä sillä ollut harkintavaltaa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin otti tähän kysymykseen kantaa jo asiassa Medici Grimm I antamansa tuomion 85 ja 86 kohdassa. Siten asiassa Medici Grimm I annetussa tuomiossa todetaan kantajan mukaan, ettei neuvostolla ollut harkintavaltaa sen osalta, ryhtyykö se vai ei tarkastelun perusteella kaikkiin tarpeellisiin toimenpiteisiin, ja näin ollen pelkkä yhteisön oikeuden rikkominen on riittävän ilmeinen rikkominen.

66 Kantajan mukaan on olemassa kolme täydentää seikkaa, joilla selitetään sitä, että neuvostolla oli harkintavaltaa hyvin vähän tai ei ollenkaan, kun se antoi asetuksen N:o 2380/98. Ensinnäkin kyseisellä asetuksella oli ollut rajoitettu soveltamisala ja ulottuvuus. Toiseksi toteutettu tarkastelu ei edellyttänyt, että toimielimet tekisivät talouspoliittisia valintoja, ja siihen liittyi siten harkintavaltaa hyvin vähän tai ei ollenkaan, paitsi tutkimukseen osallistuneiden kiinalaisten viejien vientihintojen tarkastelun osalta. Kantajan mukaan päinvastoin sen johdosta, että alun perin asetuksen N:o 1567/97 antamista varten hyväksyttyä tutkimusjaksoa käytettiin uudelleen, toimenpide rinnastui hallinnolliseen menettelyyn, joten tavanomaiseen tarkastelumenettelyyn kuuluva tavanomainen poliittisten valintojen tekeminen ei ollut mahdollista. Kolmanneksi asetuksessa N:o 2380/98 rajoituttiin tekemään päätelmät analyysista, joka koski tietoja, jotka kantaja ja Lucci Creation toimittivat komissiolle sen suorittaman tutkimuksen yhteydessä.

67 Kantaja toteaa lisäksi toissijaisesti, että neuvosto ylitti joka tapauksessa harkintavaltansa selvästi ja vakavasti. Perusasetuksella myönnettyä suojaa loukattiin selvästi, koska neuvosto ei ottanut huomioon tutkimuksen päätelmien seurauksia, kun se väitti tämän tutkimuksen päätelmien seuraukset välttääkseen päättävänsä perusasetuksen 11 artiklan 3 kohtaan perustuvan tarkastelututkimuksen, vaikka tosiasiassa menettelyssä oli ollut kyse alkuperäisen tutkimuksen aloittamisesta uudelleen.

68 Kolme seikkaa vakavoittaa kantajan mukaan perusasetuksella myönnetyn suojan loukkaamista. Ensinnäkin kantaja kehotti neuvostoa kiinnittämään huomiota siihen

seikkaan, että kieltäytyminen antamasta asetuksen N:o 2380/98 päätelmille taannehtivaa vaikutusta oli ristiriidassa perusasetuksen rakenteen kanssa. Toiseksi kantajalle tästä kieltäytymisestä aiheutuvat seuraukset olivat ennakoitavissa, ja neuvosto jätti ne silti merkityksettöminä huomioimatta. Kolmanneksi sen seikan, että alkuperäistä tutkimusjaksoa käytettiin uudelleen, olisi pitänyt kiinnittää neuvoston huomion menettelyn epätavanomaiseen luonteeseen, ja neuvostolle olisi pitänyt olla selvää, että asetus N:o 2380/98 hyväksyttäisiin sellaisiin erityisiin olosuhteisiin vastaamiseksi, joilla voitiin ymmärtää olevan erityisiä seurauksia.

69 Lisäksi neuvoston perusteluissa kieltäytymiselleen noudattaa tarkastelun päätelmiä on kantajan mukaan kyse harkintavallan väärinkäytöstä.

70 Esillä olevan asian tosiseikkojen perusteella neuvoston toiminnassa on kantajan mukaan joka tapauksessa kyse riittävän ilmeisestä yhteisön oikeuden rikkomisesta, koska neuvosto oli tietoinen siitä, ettei alkuperäiseen tutkimusjaksoon liittyviä tietoja ollut koskaan aikaisemmin käytetty tarkastelututkimuksen yhteydessä, sillä taannehtivia polkumyynnin vastaisia toimenpiteitä on toteutettu aiemminkin, eikä neuvostolle aiheutuneilla vaikeuksilla ole merkitystä sen toimien lainmukaisuutta arvioitaessa.

71 Neuvosto väittää, että jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että neuvosto on rikkonut kantajaa suojaavaa oikeussääntöä, kyseessä ei ole riittävän ilmeinen rikkominen. Sitä, onko yhteisön oikeuden rikkominen riittävän ilmeinen vai ei, on neuvoston mukaan arvioitava ottaen huomioon muun muassa säänneltävien tilanteiden monimuotoisuus, lainsäädännön soveltamis- tai tulkintavaikeudet ja erityisesti riidanalaisen toimen tehneen toimielimen harkintavalta. Lisäksi ratkaiseva peruste yhteisön oikeuden rikkomisen luokittelemiseksi riittävän

ilmeiseksi on yhteisön asianomaisen toimielimen harkintavallalle asetettujen rajojen selvä ja vakava ylittäminen. Jos tällä toimielimellä on harkintavaltaa hyvin vähän tai ei ollenkaan, jo pelkän yhteisön oikeuden rikkomisen voidaan katsoa olevan riittävän ilmeinen rikkominen.

72 Esillä olevassa asiassa neuvosto katsoo, että sillä oli harkintavaltaa sen osalta, annetaanko asetukselle N:o 2380/98 taannehtiva vaikutus.

73 Neuvosto korostaa yhtäältä, että se otti kantaa siihen, annetaanko asetukselle N:o 2380/98 taannehtiva vaikutus vai ei, sen menettelyn päätteeksi, joka oli käynnistetty jäsenvaltioiden pyynnöstä aloitetulla tarkastelututkimuksella, ja toisaalta, että tämän asetuksen antamisen johdosta kantaja oli suotuisammassa asemassa kuin jos tutkimusta ei olisi aloitettu. Tarkastelututkimuksen aloittaminen oli siten puhtaasti vapaaseen harkintaa perustuva toimi, jonka ansiosta kantaja sai korvauksen, jota sillä ei olisi ollut oikeutta vaatia, mikäli mainittua tutkimusta ei olisi aloitettu. Sitä seikkaa, etteivät toimielimet vaikuttaneet osaltaan enempää kantajan saamaan korvaukseen, ei voida neuvoston mukaan pitää riittävän ilmeisenä rikkomisena, josta seuraa EY 288 artiklan toisen kohdan nojalla sopimussuhteen ulkopuolinen yhteisön vastuu.

74 Neuvosto esittää toissijaisesti kolme lisäargumenttia. Ensinnäkin päätökseen, joka koski asetuksen N:o 2380/98 taannehtivaa vaikutusta, sisältyi arviointia siitä, oliko tarkastelututkimuksen olosuhteiden perusteella sallittua tai perusteltua poiketa pääsäännöstä, jonka mukaan tarkastelututkimusten perusteella toteutetut toimet suuntautuvat ainoastaan tulevaisuuteen. Toiseksi neuvosto ei jättänyt tarkoituksellisesti huomioimatta tarkastelututkimuksen tuloksia. Neuvosto harkitsi, oliko asetukselle N:o 2380/98 mahdollista antaa taannehtivaa vaikutusta, ja se oli tietoinen siitä, ettei alkuperäisiä tietoja ollut milloinkaan aikaisemmin käytetty uudelleen tarkastelun yhteydessä, ja siitä, että oli selvää, etteivät päätelmät liittyneet myöhempään ajanjaksoon. Neuvosto kuitenkin totesi, ettei tällainen ratkaisu ollut mahdollinen tarkasteluun sovellettavien säännösten perusteella ja sen vuoksi, ettei samankaltaisia ennakkotapauksia ollut olemassa. Neuvoston mukaan se ei voinut

ennakolta tietää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi sen kanssa eri mieltä. Koska tapaus oli poikkeuksellinen, erehtymisen mahdollisuus oli suurempi. Lisäksi kun neuvosto kieltäytyi antamasta taannehtivaa vaikutusta, se pelkästään pyrki soveltamaan perusasetusta syrjimättä tilanteeseen, josta kyseisessä asetuksessa ei säädetä; oikeussäännön analoginen soveltaminen on neuvoston mukaan ongelmallista. Kolmanneksi sillä seikalla, että kantaja kehotti toimielimiä kiinnittämään huomiota asetuksen N:o 2380/98 taannehtivan vaikutuksen puuttumisesta aiheutuviin seurauksiin, ei ole merkitystä erityisesti siksi, etteivät toimielimet jättäneet tätä kommenttia huomiotta, vaan ne pelkästään tekivät erilaisen päätelmän.

75 Neuvoston mukaan myöskään harkintavaltaa ei käytetty väärin, koska taannehtivasta soveltamisesta luovuttiin siitä syystä, että tarkastelumenettelyn päätteeksi toteutettavat toimenpiteet suuntautuvat tulevaisuuteen, ja koska asetusta N:o 2380/98 ei annettu yksinomaan tai olennaisilta osin muiden kuin esitettyjen päämäärien saavuttamiseksi.

76 Esillä olevassa asiassa neuvoston toiminnassa on siis sen mukaan kyse ainoastaan "ratkaisematonta oikeudellista ongelmaa koskevasta virheellisestä, mutta anteeksiannettavasta lähestymistavasta", josta ei seuraa EY 288 artiklan toisessa kohdassa tarkoitettu sopimussuhteen ulkopuolinen yhteisön vastuu.

77 Komissio väitti istunnossa, että kun neuvosto esillä olevassa asiassa antoi asetuksen N:o 2380/98, se pelkästään puuttui vapaaehtoisesti kantajan kaltaisten osapuolten tilannetta parantaakseen siihen, että asetusta N:o 1567/97 sovelletaan liian suppeasti ja ankarasti. Komission mukaan tarkastelututkimus aloitettiin perusasetuksen 11 artiklan 3 kohdan nojalla, koska perusasetukseen ei sisälly säännöksiä menettelyn aloittamisesta uudelleen. Lisäksi oikeuskäytännön mukaan toimielimillä on laaja harkintavalta tutkimusjakson valinnassa. Toimielimet siis yksinkertaisesti arvioivat tarkastelevansa voimassa olevia toimenpiteitä. Vasta asiassa Medici Grimm I annetun tuomion myötä ilmeni, ettei tarkasteluun liittyviä perusasetuksen

säännöksiä voitu soveltaa tähän tapaukseen. Uusista ja poikkeuksellisista seikoista puolestaan ei komission mukaan voida päätellä, että neuvosto ylitti harkintavaltansa selvästi tai vakavasti, kun se menetteli edellä kuvatulla tavalla. Esillä olevassa asiassa ei siis ole kyse riittävän ilmeisestä yhteisön oikeuden rikkomisesta, josta seuraisi sopimussuhteen ulkopuolinen yhteisön vastuu.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

78 Lainvastaisessa toiminnassa, josta neuvostoa esillä olevassa asiassa moititaan, on kyse siitä, että neuvosto ei ryhtynyt asetuksessa N:o 2380/98 tarkastelututkimuksen loppuyhteenvedon perusteella kaikkiin tarpeellisiin toimenpiteisiin kantajan maahantuomien Lucci Creationin tuotteiden osalta, kun se ei antanut kyseisille tuotteille määrätyn polkumyyntitullin määrälliselle muutokselle taannehtivaa vaikutusta.

79 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan, ja kuten kantaja muistuttaa, ratkaiseva peruste yhteisön oikeuden rikkomisen luokittelemiseksi riittävän ilmeiseksi on yhteisön toimielimen harkintavallalle asetettujen rajojen selvä ja vakava ylittäminen. Jos kyseessä olevalla toimielimellä on harkintavaltaa hyvin vähän tai ei ollenkaan, jo pelkän yhteisön oikeuden rikkomisen voidaan katsoa olevan riittävän ilmeinen rikkominen (em. asia Bergaderm ja Goupil v. komissio, tuomion 41–44 kohta ja em. asia EnBW Kernkraft v. komissio, tuomion 87 kohta). Erityisesti jos todetaan, että toimielin on syyllistynyt säännönvastaisuuteen, johon tavanomaisesti varovainen ja huolellinen viranomainen ei olisi vastaavissa olosuhteissa syyllistynyt, toimielimen toimintaa voidaan pitää sillä tavoin lainvastaisena, että yhteisön vastuu syntyy sen perusteella EY 288 artiklan mukaisesti (yhdistetyt asiat T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 ja T-225/99, Comafrica ja Dole Fresh Fruit Europe v. komissio, tuomio 12.7.2001, Kok. 2001, s. II-1975, 134 kohta).

80 Tässä suhteessa yhteisön järjestelmässä, joka koskee sopimussuhteen ulkopuolista yhteisön vastuuta, otetaan huomioon myös säänneltävien tilanteiden monimuotoisuus ja lainsäädännön soveltamis- tai tulkintavaikeudet (yhdistetyt asiat C-46/93 ja C-48/93, Brasserie du Pêcheur ja Factortame, tuomio 5.3.1996, Kok. 1996, s. I-1029, 43 kohta ja asia C-312/00 P, komissio v. Camar ja Tico, tuomio 10.12.2002, Kok. 2002, s. I-11355, 52 kohta).

81 Niitä oikeuksia, joita yksityisillä on yhteisön oikeuden nojalla, ei myöskään voida suojella eri tavalla sen mukaan, onko kansallinen vai yhteisön viranomainen aiheuttanut vahingon (em. asia Bergaderm ja Goupil v. komissio, tuomion 41). On siis todettava, kuten oikeudenkäyntiasioissa, joissa on kyse yhteisön oikeuden loukkaamisesta seuraavasta jäsenvaltioiden vastuusta, että yhteisöjen tuomioistuinten, joiden käsiteltävänä on vahingonkorvausvaade, on päättäessään siitä, onko yhteisön toimielimen tekemä yhteisön oikeuden rikkominen riittävän ilmeinen, otettava huomioon kaikki kyseessä olevalle tilanteelle ominaiset seikat ja että näihin seikkoihin kuuluvat muun muassa rikotun oikeusnormin selkeys ja täsmällisyys sekä mahdollisen oikeudellisen erehdyksen tahallisuus tai anteeksiantamattomuus (ks. vastaavasti asia C-424/97, Haim, tuomio 4.7.2000, Kok. 2000, s. I-5123, 43 kohta ja asia C-63/01, Evans, tuomio 4.12.2003, Kok. 2003, s. I-14447, 86 kohta).

82 Esillä olevassa asiassa on ensiksi ratkaistava, oliko neuvostolla asetusta N:o 2380/98 annettaessa harkintavaltaa sen osalta, annetaanko Lucci Creationin tuotteiden tuonnille määrätyn polkumyyntitullin määrälliselle muutokselle taannehtiva vaikutus.

83 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi asiassa Medici Grimm I annetun tuomion 87 kohdassa, että koska yhteisön toimielimet olivat todenneet tarkastelututkimuksen yhteydessä, että jokin lopullisten polkumyyntitullien käyttöön ottamisen perustana olleista edellytyksistä ei täyttynyt, ei voitu enää katsoa, että perusasetuksen 1 artiklassa säädetyt edellytykset olisivat täyttyneet asetuksen N:o 1567/97 hyväksymishetkellä ja että kaupankäynnin suojaamista koskevat toimenpiteet olivat tarpeen Lucci Creationin harjoittaman yhteisöön viennin osalta.

Näissä olosuhteissa toimielimillä oli velvollisuus tehdä kaikki tutkimusjakson valinnasta aiheutuvat päätelmät, ja koska ne olivat todenneet, ettei Lucci Creation ollut harjoittanut polkumyyntiä mainittuna ajanjaksona, niiden oli annettava tästä toteamuksesta aiheutuville seurauksille taannehtiva vaikutus.

84 Tästä seuraa, ettei neuvostolla ollut oikeutta määrätä kantajan harjoittamalle näiden tuotteiden yhteisöön tuonnille polkumyyntitullia, koska se oli todennut, ettei Lucci Creation ollut harjoittanut tutkimusjakson aikana polkumyyntiä. Neuvostolla ei siis ollut oikeudellisesti lainkaan harkintavaltaa, ja sen oli annettava tällaisen tullin määrälliselle muutokselle taannehtiva vaikutus.

85 Neuvoston päinvastaisia perusteluja, jotka liittyvät siihen, että tarkastelumenettelyjen päätteeksi toteutettavat toimenpiteet suuntautuvat tulevaisuuteen, ei voida hyväksyä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin nimittäin totesi asiassa Medici Grimm I annetussa tuomiossa, että koska asetuksen N:o 2380/98 antamista edeltänyttä tarkastelua varten vahvistettu tutkimusjakso oli sama kuin menettelyssä, joka johti asetuksen N:o 1567/97 antamiseen, kyse ei ollut tarkastelumenettelystä vaan alkuperäisen tutkimuksen aloittamisesta uudelleen.

86 Myöskään sillä seikalla, että asetuksen N:o 2380/98 antamiseen johtaneen tutkimuksen aloittaminen saattoi olla poliittinen teko, joka oli riippuvainen neuvoston harkinnanvaraisesta valinnasta, ei ole merkitystä, vaikka kyseinen seikka olisi näytetty toteen, koska tällä valinnalla ei voi olla vaikutusta neuvostolla perusasetuksen nojalla oleviin velvollisuuksiin.

87 Se, ettei neuvostolla ollut harkintavaltaa asetuksen N:o 2380/98 taannehtivan vaikutuksen osalta, ei silti riitä siihen, että katsottaisiin, että esillä olevassa asiassa oli kyse perusasetuksen 1 artiklan 1 kohdan riittävän ilmeisestä rikkomisesta, jonka

perusteella syntyy yhteisön vastuu. On nimittäin vielä lisäksi otettava huomioon säänneltävän tilanteen monimuotoisuus, lainsäädännön soveltamis- tai tulkintavaikeudet, rikotun oikeusnormin selkeys ja täsmällisyys sekä oikeudellisen erehdyksen tahallisuus tai anteeksiantamattomuus.

88 Neuvosto väittää esillä olevassa asiassa, että sen erehdys on anteeksiannettava, koska vastaavaa tapausta ei ollut ollut aiemmin ja koska se oli vilpittömässä mielessä päättäessään olla antamatta asetukselle N:o 2380/98 taannehtivaa vaikutusta.

89 Tältä osin on todettava ensinnäkin, että sekä asetuksesta N:o 2380/98 että koko sen antamista edeltäneestä menettelystä ilmenee, että toimielimet katsoivat aloittaneensa tarkastelututkimuksen ja etteivät ne katsoneet aloittaneensa uudelleen alkuperäistä menettelyä. Oikeudellinen tilanne selkiytyi ja toimielinten noudattama menettely luokiteltiin uudelleen vasta asiassa Medici Grimm I annetun tuomion myötä.

90 Toiseksi tarkasteluun sovellettavista periaatteista ja erityisesti perusasetuksen 11 artiklan 6 kohdasta ilmenee, että tarkastelumenettelyjen päätteeksi toteutettavat toimenpiteet suuntautuvat tulevaisuuteen, koska tiettyjen tarkastelun perusteella annettujen asetusten mahdollinen taannehtiva vaikutus sallitaan vain rajoitetuin edellytyksin, jotka eivät täyty esillä olevassa asiassa. Tämän lisäksi ei ollut olemassa samankaltaisia ennakkotapauksia.

91 Kolmanneksi asetuksen N:o 2380/98 johdanto-osan 19 perustelukappaleen toinen kohta osoittaa selvästi, ettei neuvosto jättänyt huomiotta kantajan ennen asetuksen N:o 2380/98 antamista esittämiä perusteluja, jotka koskivat tämän asetuksen taannehtivaa vaikutusta, vaan että neuvosto teki erilaisen päätelmän kyseisiä perusteluita tarkasteltuaan.

92 Neljänneksi vaikka asetuksen N:o 2380/98 antamiseen ei sellaisenaan sisältynyt talouspoliittisia valintoja, sen mukana kuitenkin nousi esiin vaikea oikeudellinen kysymys, josta ei ole aiempaa oikeuskäytäntöä ja johon annettiin vastaus vasta, kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin otti asiassa Medici Grim I annetussa tuomiossa kantaa mainitun asetuksen lainmukaisuuteen.

93 Viidenneksi ei ole myöskään näytetty toteen, että neuvosto käytti harkintavaltaa väärin. Oikeuskäytännön mukaan yhteisön toimielin on toimen tehdessään menetellyt tällä tavalla lainvastaisesti ainoastaan, jos toimi on tehty yksinomaan tai ainakin olennaisilta osin muiden kuin esitettyjen päämäärien saavuttamiseksi (asia C-285/94, Italia v. komissio, tuomio 25.6.1997, Kok. 1997, s. I-3519, 52 kohta ja asia T-52/99, T. Port v. komissio, tuomio 20.3.2001, Kok. 2001, s. II-981, 53 kohta), ja harkintavallan väärinkäyttö voidaan todeta ainoastaan objektiivisten, asiaankuuluvien ja yhtäpitävien seikkojen perusteella (yhdistetyt asiat T-551/93 ja T-231/94–T-234/94, Industrias Pesqueras Campos ym. v. komissio, tuomio 24.4.1996, Kok. 1996, s. II-247, 168 kohta ja em. asia T. Port v. komissio, tuomion 53 kohta).

94 Esillä olevassa asiassa kantaja ei mitenkään ole näyttänyt toteen, että neuvosto kieltäytyi antamasta asetukselle N:o 2380/98 taannehtivaa vaikutusta yksinomaan tai ainakin olennaisilta osin muiden kuin esitettyjen päämäärien saavuttamiseksi.

95 Neuvoston kieltäytymisessä antamasta asetukselle N:o 2380/98 taannehtivaa vaikutusta ei päinvastoin ollut kyse yksinomaan tai olennaisilta osin siitä, että maahantuojia, jotka eivät osallistuneet alkuperäiseen tutkimukseen, rangaistaisiin, ja ne eivät saisi korvausta polkumyyntitulleistaan, vaan siitä, että neuvosto katsoi kyseisellä hetkellä kohtuudella havaittavissaan olleiden tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen perusteella, että se oli tosiasiallisesti aloittanut tarkastelututkimuksen ja että kyseisen tutkimuksen päätteeksi toteutettavat toimenpiteet voisivat suuntautua ainoastaan tulevaisuuteen. Se, että alkuperäisen tutkimusjakson käyttämistä perusteltiin asetuksen N:o 2380/98 johdanto-osan 8 perustelukappaleessa menettelyn nopeuttamisella, ja se, että kyseisen tutkimusjakson käyttäminen luokiteltiin poikkeukselliseksi, osoittaa sitä paitsi, että toimielimet luottivat vakaasti siihen, että ne aloittivat tarkastelun.

96 Myöskään neuvoston perusteluilla, joihin se vetosi oikeuttaakseen kieltäytymisensä antaa asetukselle N:o 2380/98 taannehtiva vaikutus ja jotka on esitetty edellä 18 kohdassa, ei ole merkitystä, kun tarkastellaan sitä, onko harkintavaltaa mahdollisesti käytetty väärin. Nimittäin vaikka nämä perustelut ovat eittämättä kömpelöjä, ne ovat ainoastaan toissijaisia suhteessa esitettyihin pääasiallisiin perusteluihin, jotka ovat sellaisenaan riittävät ja joiden mukaan tarkastelumenettelyt, joista neuvosto arvioi olevan kyse, suuntautuvat luonnostaan tulevaisuuteen.

97 Näin ollen toisin kuin kantaja väittää, näiden seikkojen perusteella, ja koska päinvastaista näyttöä ei ole, ei voida katsoa, että neuvosto käytti harkintavaltaa väärin tai rikkoi tahallisesti perusasetuksen 1 artiklan 1 kohtaa.

98 Näin ollen ei ole selvää, että neuvosto rikkoi perusasetuksen 1 artiklan 1 kohtaa riittävän ilmeisesti niin, että tästä seuraisi sopimussuhteen ulkopuolinen yhteisön vastuu. Kantajan perustelut on siis hylättävä ilman, että olisi tarpeen tarkastella sitä, onko tämän säännöksen tarkoituksena antaa yksityisille oikeuksia.

99 Koska sopimussuhteen ulkopuolisen yhteisön vastuun syntymisen edellytys, joka liittyy kyseessä olevan toimielimen toimintaan, ei näin ollen täyty esillä olevassa tapauksessa, kanne on hylättävä ilman, että muita mainitun vastuun syntymisen edellytyksiä olisi tarpeen tarkastella.

Oikeudenkäyntikulut

100 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut, kuten vastaaja on vaatinut.

101 Komissio vastaa väliintulijana omista oikeudenkäyntikuluistaan työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan nojalla, jonka mukaan toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(neljäs jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Kantaja vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan neuvoston oikeudenkäyntikulut.

3) Komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Legal Mengozzi Wiszniewska-Białecka

Julistettiin Luxemburgissa 26 päivänä tammikuuta 2006.

E. Coulon H. Legal

kirjaaja jaoston puheenjohtaja